

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 308

гр. София , 18.05.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ ТЪРГОВСКИ в закрито заседание на осемнадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Иво Димитров
Членове:	Величка Борилова Зорница Гладилова

като разгледа докладваното от Иво Димитров Въззивно частно търговско дело № 20211001000176 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 274-278 ГПК, вр. чл. 613а, ал. 3 ТЗ, вр. чл. 729, ал. 3 ТЗ.

Образувано е по въззивна частна жалба, подадена от НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ /НАП/ - гр. София срещу определение № 260386/19. 01. 2021 г., постановено по т.д./н./ № 1457/2002 г. по описа на Софийски градски съд /СГС/, с което е оставено без уважение възражението на НАП - гр.София от 22. 10. 2020 г. и е одобрена частична сметка за разпределение № 4 по чл. 717д, ал. 2 ТЗ на суми от осребрено имущество на „РУЛОН-ИСКЪР“ АД /н./, съставена от синдика на дружеството, обявена в ТР на 02. 10. 2020 г.

Жалбоподателят излага съображения за неправилност на обжалвания акт. Твърди, че разпоредбата на чл.171, ал.2 ДОПК не създава нов режим по отношение на абсолютната погасителна давност за публични вземания и същата не следва да се тълкува в смисъл, че публичните вземания, за които е изтекъл 10-годишния давностен срок към 01. 01. 2021г. са погасени по давност, независимо от въведено от законодателя в чл.685а ТЗ правило. Моли съда да отмени обжалваното определение в частта, в която е одобрена изготвена сметка № 4 за разпределение по отношение на прихванати суми в размер на: 26 441,90 лв. по вземане на „ФМЦ“ АД по чл. 722, ал. 1, т. 7 ТЗ, 32

336,96 лв. по вземане на „ФМЦ“ АД по чл. 722, ал. 1, т. 8 ТЗ, и е разпределена сума от 12 667, 31 лв. по чл. 722, ал. 1, т. 8 ТЗ, която да бъде внесена от кредитора за частично удовлетворяване на вземания на кредитори с поредност по чл. 722, ал. 1, т. 8 ТЗ, ведно с разпределение за вземания на кредитори от същия ред. В условията на евентуалност моли съда да укаже на синдика изготвянето на нова разпределителна сметка в частта, в която са прихванати горепосочените суми. На основание чл. 277 ГПК вр. чл. 621 ТЗ прави искане за спиране изпълнението на обжалваното определение.

В срока по чл. 276, ал. 1 ГПК срещу частната жалба са постъпили отговори от синдика на „Рулон Искър“ АД (н.) – адвокат Д. Ш. и „Рулон Искър“ АД (н.), чрез изпълнителния директор Х. А.. Оспорват жалбата като процесуално недопустима, а по същество – неоснователна.

Софийски апелативен съд, като взе предвид изложеното в частната жалба и след съвкупна преценка на доказателствата по делото, намира следното:

Частната жалба е депозирана в установения преклузивен срок, изхожда от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването, насочена е срещу валиден и допустим съдебен акт, поради което същата се явява процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна поради следното:

Претендираните от НАП публични вземания в общ размер на 4 455 934.35 лв., възникнали преди датата на съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелност /13. 02. 2003 г./, са били приети от синдика и включени в списъците на приети вземания, одобрени от съда с определения от 06. 04. 2004 г. и от 22. 07. 2004 г. С разпоредбата на чл. 171, ал. 2 ДОПК се предвижда, че с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато 1. задължението е отсрочено или разсрочено; 2. вземането е предявено в производство по несъстоятелност; 3. е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; 4. изпълнението е спряно по искане на длъжника; 5.

е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел Па. В настоящия случай, предвид основанията, въз основа на които произтичат тези вземания – данъчен облагателен акт, справки-декларации, ДРА, влезли в сила разпореждания на РУСО/СУСО, издадени изпълнителни листове, влезли в сила наказателни постановления, от които най-късно възникналото публично задължение е по разпореждане на РУСО от 30. 04. 2004 г., то считано от 01. 01. 2005 г. е започнал да тече срокът по цитираната разпоредба и същият към датата на изготвяне на настоящата частична сметка е изтекъл. Следователно, въпросните вземания са погасени по давност, за което длъжникът е направил възражения както в производството по несъстоятелност, така и пред НАП, поради което тези вземания не следва да бъдат включвани за разпределение в настоящата частична сметка, а така също и в евентуални бъдещи разпределения. С оглед оплакванията в частната жалба – че т.нар. абсолютна давност по чл. 171, ал. 2 ДОПК не намира приложение в случаи като настоящия (когато публичните вземания са предявени пред съда по несъстоятелността), предвид разпоредбата на чл. 685а, ал. 1 ТЗ, следва да се отбележи, че изключенията от въведеното правило за погасяване на всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, с изтичането на абсолютната 10-годишна давност, са ясно и изчерпателно посочени в нормата на чл. 171, ал. 2 ДОПК и те не могат да бъдат разширявани по пътя на тълкуването, а същевременно, тази разпоредба се явява специална спрямо разпоредбите на чл. 685а ТЗ, предвид което последните не могат да я дерогират. В този смисъл са изложени съображения в определение № 230/15. 04. 2019 г. по т.д. № 2476/2018 г., II-ро т.о. на ВКС. Във връзка с изменението на чл. 171, ал. 2 ДОПК /бр.105/2020 г., в сила от 01. 01. 2021 г./ и въведеното изключение в т. 2 на посочената разпоредба относно вземания, предявени в производство по несъстоятелност, настоящата инстанция намира, че същото няма обратно действие. Неоснователно е поддържаното в жалбата на НАП разбиране, че спрямо публичните вземания, включени в списъка на приетите вземания в производството по несъстоятелност, институтът на погасителната давност е неприложим. Съобразно разпоредбата на чл. 171, ал. 2 ДОПК, в редакцията преди изменението с ДВ бр. 105 от 2020 г. в сила от 01. 01. 2021 г., с изтичането на 10 годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се

погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността. Видно от начина, по който е формулирана правната норма, законодателят не е предвидил изключения за хипотезите на чл. 685а ТЗ относно давността за вземанията в производството по несъстоятелност, отчитайки администрирането на производството от синдика, поради което и независимо от основанията за прекъсване и спиране на давността, за вземанията включените в списъците по чл. 692 ТЗ, по правилото на чл. 171, ал. 2 ДОПК в /ред. до ДВ бр. 34/2020 г./, с изтичането на десетгодишния срок настъпват всички правни последици на погасителната давност. За процесният период няма разлика в правния режим на вземанията, предмет на универсално принудително изпълнение и на индивидуалното такова, включително това, законоуредено в ДОПК и аргумент в изложената насока /при тълкуване по аргумент от противното/, е именно изменението на чл. 171, ал. 2 ДОПК с ДВ бр. 105 от 2020 г. в сила от 01. 01. 2021 г., с което посредством новата т. 2, вече изрично е регламентирана неприложимостта на абсолютната давност за вземанията предявени в производството по несъстоятелност, което изменение обаче, както се посочи, доколкото не му е изрично придадено от законодателя обратно действие /срв. чл. 14 ЗАНН, § 72 ПЗР, вр. § 35 от ЗИДДОПК – ДВ, бр. 105/2020 г./, действа занапред, съответно – не намира приложение към заварените правоотношения. Съответно – до датата на влизането в сила на соченото изменение вземанията, за който десетгодишния срок е изтекъл, каквито са спорните вземания на НАП в процесния случай по атакуваното разпределение, изменението на разпоредбата не може да намери приложение.

Неоснователно е и искането за указване на синдика да изготви нова сметка за разпределение с поредност на вземанията по чл. 722, ал. 1, т. 7 от ТЗ. С определение № 5994/11. 11. 2019 г. съдът по несъстоятелността е одобрил допълнителен списък на неприети вземания, в което е включено вземането по АУЗД № 409303-1/22. 07. 2018 г., а образуваното за установяване съществуването на същите вземания дело по иск с правно основание чл. 694 от ТЗ, противно на твърденията на жалбоподателя, е прекратено /исковата молба е върната, поради недопустимост на иска/ с влязъл в сила съдебен акт, с което, както това правилно се твърди и в становището на синдика Ш. по делото, е отпаднало и условието за

претендираното от НАП в жалбата, с която САС е сезиран, заделяне на суми за удовлетворяването на същите, процесни вземания.

Настоящата инстанция споделя изложените от първоинстанционния съд мотиви относно извършените предплатени разноски в производството по несъстоятелност от кредитора купувач „ФМЦ“ АД. Видно от доказателствата по делото и съобразно ТР №1/03. 12. 2018 г. на ОСТК на ВКС, със сумата на привнесените от кредитора/купувач разноски следва да бъде направено прихващане при определяна на дължимата за внасяне цена, каквото в настоящия случай синдикът правилно е извършил.

Предвид гореизложените съображения частната жалба, с която настоящата инстанция е сезирана, се явява неоснователна, а обжалваното с нея първоинстанционно определение, като валидно, допустимо и, като краен резултат – правилно по същество, следва да бъде потвърдено, със законните последици.

С оглед изхода на делото в настоящата въззивна инстанция, въззивният съд на основание чл. 272, по препращане от чл. 278, ал. 4 от ГПК, препраща и към мотивите на обжалваното първоинстанционно определение.

Мотивиран по гореизложения начин, Софийски апелативен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 260386/19. 01. 2021 г., постановено по т.д./н./ № 1457/2002 г. по описа на Софийски градски съд.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____